Галочка дуже не любить, коли мама розповідає кому-небудь цю історію, так що, будь ласка, коли побачите Галочку, не кажіть їй, що ви щось знаєте.

Це ж трапилось, коли Галя вперше прийшла в школу.

Галі дуже хотілося швидше до школи.

Хоч воно й не зовсім, але все-таки доросла — коли ходиш до школи. А маленькою нецікаво бути. Тільки старші так думають, що малим добре. Сама нікуди не ходи, одягай, що мама скаже, спати лягай рано, коли мама й тато ще й не думають спати, обов'язково обідай і снідай!

Галя вже вирішила, коли вона буде дорослою, супу і хліба не їсти ніколи, нізащо (хіба що хліб з варенням), ніколи не спати і щодня ходити в кіно.

Її двоюрідний брат Вовка, трошки старший, з нею цілком згодний, тільки він ще каже, що й слухатися нікого не буде і взагалі робитиме все, що захоче.

От Галі купили портфель, книжки, зошити, пера "Піонер" і, головне, пенал. Це вже справжня школярка, коли пенал!

— В школу я ходитиму сама! — заявила Галя.— Ти, мамо, тільки перший день мені покажи, де школа. Вовка ж сам уже ходить!

— Подивимося! — сказала мама. Так вона казала завжди, коли не хотіла сперечатися.

Спочатку все було гаразд. Все було приготовлено звечора: новий портфель, коричнева форма, фартушок — все як належить, і, як

належить всім семирічним, у цей день Галя прокинулася о шостій годині і вже не дала нікому спати.

Мама, як навмисне, повільно одягається і, здається Галі, надто повільно йде. Так і спізнитися можна! Галочка поспішає, Галочка іде горда, зовсім як доросла, і в неї таке обличчя, що всі зустрічні бачать, що вона вперше йде до школи.

От і школа — з великими вікнами, великим двором. У дворі бігають діти, багато дітей, бо це велика школа-десятирічка — значить, цілих десять класів! Бачите, як багато!

Ви думаєте, Галочка злякалася?

Аж нітрішечки!

Коли задзвонив дзвоник і молода чорнява вчителька покликала: "Перший клас, до мене!", Галя майже зовсім спокійно побігла до неї і навіть прошепотіла мамі:

— Мамочко, ти не бійся! Я буду добре вчитися і додому сама прийду!

— Мене звуть Олена Пилипівна,— сказала вчителька.— Зараз ми станемо рядочком і послухаємо, що скаже директор, і підемо у свій клас.

Коло Галочки поставили біляву дівчинку з сірими великими очима. Вона зразу засміялася до Галі і спитала:

— Як тебе звуть?

— Галочка Татарська!

— І мене Галочка, тільки Хижнякова! — зраділа дівчинка.— А отого чорненького хлопчика звуть Тима, а оту, бачиш,— на китаянку схожа,— Не ля. Я вже всіх перепитала. Ти на китаянку теж схожа, тільки не дуже, а на татарку зовсім ні...

Вона хотіла ще щось швидко розповісти, та на ганок вийшов сивий старий директор з квітами в руках — і усміхнувся привітно дітям. Усі, навіть десятикласники, враз замовкли. Він зразу сподобався Галочці, і вона почала дивитися йому прямо в рот, щоб, бува, чого не пропустити.

— Ходімо, діти, до школи, почнемо новий навчальний рік! — сказав він і, побачивши, як Галя дивиться на нього, погладив її по голівці.

— Хай першими йдуть маленькі, новачки. Хай вони полюблять нашу школу, вчаться добре, щоб бути хорошими учнями...

Галю посадили з біленькою Галею, і вони дуже швидко подружилися. їм знову захотілося багато розказати одна одній, але на уроці було цікаво слухати Олену Пилипівну.

А Олена Пилипівна всіх розпитувала, хто де влітку був, хто вміє читати, які книжки знає.

Всім хотілося відповідати, і всі говорили разом, а біленька Галочка аж підстрибувала:

— Я дуже люблю казки, ой, так люблю казки...

Олена Пилипівна всім сказала: якщо хто хоче говорити, хай руку підніме, а то коли всі разом відповідають — нічого розібрати не можна. Це Галі дуже сподобалося, і вона весь час піднімала руку, і під кінець — обидві руки, бо вона читала вже багато книжок і їй хотілося про всі розказати. Навіть було досадно, що задзвонив дзвоник і урок скінчився. Діти вибігли в коридор і у велику залу.

— Давайте грати в жмурки! — закричала Неля.

Галя вирішила заховатися від Галі Хижнякової і Нелі і побігла в коридор ліворуч. "От хороше в школі! — подумала Галочка.— І весело як, і дітей багато, і аж нітрішечки не страшно".

Тут раптом задзвонив дзвоник, і вмить усі діти розбіглися по класах.

— А де ж мій клас? — схопилася Галочка.

Коридор такий великий, і скрізь однакові двері.

— А чому ж ти не в класі? — проходячи коридором, спитала її якась учителька в пенсне, висока і, мабуть, строга, бо навіть і не подивилася на Галю. Галя зніяковіла і шмигнула в перші двері.

Діти стояли навколо стола, і вчителька, тільки зовсім не Олена Пилипівна, показувала їм щось дуже цікаве, бо діти витягли шийки, як гусенята, щоб усе добре бачити.

Галочка стала позад усіх на пальчики, витягла шию і побачила на столі кумедні пляшки, круглі й тоненькі, якісь кульки і спиртівку. Учителька взяла якусь срібну кульку на поличці і пропустила її в кільце, а потім підігріла кульку на спиртівці, і вона вже не могла пройти в кільце. Хоча це була та сама кулька!

— Бачите, діти,— сказала вчителька,— від нагрівання тіла розширюються, збільшуються, а від холоду стискуються.

"Ач, цікаво! — подумала Галочка.— Прийду додому і обов'язково посаджу на батарею Мишку. Хай сидить, поки не збільшиться".

А потім учителька взяла зовсім порожню пляшку, таку пузату і смішну, заткнула пробкою і теж поставила на вогник.

— Вона ж лопне! — закричала Галочка, і всі обернулися до неї.

— Це не з нашого класу! — сказав руденький хлопчик.

— Ну, звичайно, не з нашого! — заторохкотіла дівчинка з кісками.

— З якого ти?

— Я з першого...— ніяково мовила Галя.

— А потрапила в третій!

— Так іди в свій клас,— сказала вчителька.— Там же діти вчаться, а ти пропустиш усе!

Галя хотіла сказати, що їй хочеться тут побути і подивитися, чи не лопне кумедна пляшка, але сперечатися вона не насмілювалася і вибігла швидко з класу. Вона вирішила, щоб знову не наплутати, до дзвоника ні в який клас не заходити, а побігти в залу і там почекати.

А в залі було весело! Коло роялю стояло багато дітей, більше, ніж сидять в одному класі, і всі співали:

Ходить гарбуз по городу,

Питається свого роду!

Галочка знала цю пісню і підбігла до дітей. Там таки справді стояло три класи — 2-А, 2-Б і 2-В, тому і не звернули на Галю уваги, бо діти з 2-А подумали, що вона з 2-Б, а з 2-Б — що вона з —А або з —В.

За роялем сидів молодий і веселий дядя, він грав, співав різними голосами,— то басом, коли за гарбуза, то тоненько, як дівчинка, коли за огірочки, то шамкав, як дід.

— Ану, роти більше розкривайте, діти! — командував він.— Маню, що ти там шепочеш? — І він показував, як Маня шепоче.

— Ну, а тепер потанцюємо! Діти, живо в коло! Потанцюємо "полотерів". Знаєте, як вони підлоги натирають? — І він заспівав: "Каблук, носок і два притопи! Каблук, носок і два притопи!"

Галя любила потанцювати!

Вона швидко збагнула, в чім справа, ноги жваво заходили, а сама почала приспівувати:

— Каблук, носок і два притопи! Каблук, носок і два притопи!

— Ось ти, чорненька, добре робиш! — похвалив її Валентин Іванович, — так діти звали вчителя.— Ходімо на середину, вдвох покажемо.

І знову дзвоник перешкодив!

Хай би хоч цілий день уроки тяглися!

Після уроку всі дівчата повисли на Валентинові Івановичу, і Галя теж, і він від них і руками, і ногами:

— Та пустіть мене, а то ж усіх вас з собою заберу, а чорненьку в кишеню покладу! — І він схопив Галочку.

Тут чорненька Галочка згадала, що їй же треба не в кишеню, а в той клас, де Олена Пилипівна, де Галочка біленька, і, крім усього, там у парті лежить її сніданок.

І все б скінчилося добре, коли б Галочка не була така цікава. Вона вирвалася і побігла шукати свій клас, але по дорозі крізь великі скляні двері побачила незвичайні квіти.

Не довго думаючи, вона відчинила двері і тихо ойкнула. Це був зовсім не клас, це було щось надзвичайне! На столах стояли величезні квіти,— волошка така, як Галина голова, ромашка ще більша. Галя торкнула її тихенько пальчиком і відчула, що вони не живі, а з чого зроблені — не розбереш.

— Ах, які метелики, які жуки! — прошепотіла Галя, склавши ручки і дивлячись на стіни, де за склом висіли різні метелики.

Впоперек усієї кімнати стояли великі шафи, і Галя побігла між ними, бо далі було ще цікавіше.

Вона трошки злякалася — на неї дивилося око, справжнє око, тільки велике, мабуть, з людини-велетня.

"Цікаво, чи воно бачить, коли само, без людини?" —подумала Галя і раптом прикипіла на місці. В кутку, спиною до неї, стояв живий сірий собака, а Галі раз собаки на дачі порвали плаття, і Галя чужих собак дуже боялася.

"Це він стереже тут усе,— майнула думка,— треба не ворушитися, а то порве! Його ж тут навмисне поставили — стерегти". Вона притулилася до стіни і присіла. Собака не обертався. "Що ж мені робити?" — подумала Галя. Собака не обертався.

Минуло ще кілька хвилин.

"Тут страшно",— подумала Галя і заплакала, але навіть схлипувати голосно боялася.

Собака не обертався.

Подзвонив дзвоник.

"Це я знову не потраплю в свій клас!" — Галочка заплакала голосніше.

Собака не обертався.

Раптом відчинилися двері, і в дивну кімнату вбігли двоє старших дівчаток і хлопчик.

— Несімо швидше птахів! — сказав хлопчик.

— Я ж казав, що це на перерві треба зробити, а то вже дзвоник. Ви несіть папугу й колібрі, а я — атлас!

— А це що за пташка? — раптом скрикнула дівчинка з товстою косою, побачивши маленьку Галю, яка притаїлася в куточку коло шафи.

— Чого ж ти плачеш?

— Там собака...— схлипуючи, сказала Галя.— Я злякалася...

— Та то ж чучело! — засміялися діти.— З якого ти класу?

— З пер..шого...

— Чого ж ти не в класі?

— Я... не знаю... де мій клас...

— Знаєш що? — сказав хлопчик дівчинці з косою.— Відведи її в перший клас.

Дівчинка взяла носову хустку, витерла Галі обличчя і повела за руку в клас.

— Галочка! — скрикнула радісно Галочка Хижнякова.

— Татарська, де ти була? Я вже не знала, що й думати,— сказала схвильовано вчителька,— ми вже додому дзвонили!

— Я піймала вашу Галочку в природничому кабінеті,— сказала дівчинка з косою.

На третьому уроці було малювання. Галя, вже заспокоївшись, малювала квіти, такі ж великі і дивовижні, як у природничому кабінеті, була дуже незадоволена, коли двері відчинилися і вона побачила схвильоване обличчя мами. Та Олена Пилипівна її заспокоїла.

Мама, звичайно, дома всім розповіла, як Галочка мандрувала по школі.

Всі сміялися. Тільки дідусь хороший, зовсім не сміявся, а сказав Галочці:

— Зате тепер ти знаєш, скільки цікавого в школі!

Увечері Галочка все ж таки посадила Мишку на батарею і про себе подумала, що природником теж цікаво бути, а найкраще, коли б можна було і природником, і художником, і балериною разом.